

Μνήμη οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας

Ορθοδοξία / Θρησκευτική ζωή

Νεκτάριος Θάνος, Πρωτοψάλτης Ι.Μ. Νικοπόλεως και Πρεβέζης, ΜΑ Θεολογίας

«...αφέωνται αἱ αμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ηγάπησε πολύ» Λουκ. 7.47

Κατά την Ε΄ Κυριακή των Νηστειῶν, ἡ Εκκλησία τιμᾷ τὴ μνήμη μιᾶς γυναίκας «τοῦ δρόμου», μιᾶς γυναίκας που ἔζησε μιὰ ζωὴ τόσο αἰσχρὴ, ὥστε ἡ λέξις πόρνη μάλλον ωραιοποιεῖ τὴ ζωὴ τῆς παρά οριοθετεῖ με ἀκρίβεια τὸ εὖρος τῆς αμαρτωλότητάς τῆς. Ἡ μορφή τῆς οσίας Μαρίας προβάλλεται τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Μεγάλῆς Τεσσαρακοστῆς, γιὰ νὰ πλήξει ἀφ' ἐνός μεν τὸν ἐκκλησιαστικὸ καθωσπρεπισμὸ μας, ἀφού μιὰ κοινὴ γυναίκα προβάλλεται ὡς πρότυπο ζωῆς, ἀφ' ἐτέρου δε νὰ δώσει παράδειγμα κι ἐλπίδα μετανοίας σὲ ὅσους εἶναι δούλοι τῶν παθῶν τους, καὶ δὲν παύουν νὰ ἀναζητοῦν τρόπους ἀπαλλαγῆς ἀπ' αὐτά.

Θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε πως ο πολυκύμαντος βίος της οσίας Μαρίας κύλησε μέσα στην αγάπη. Τόσο η αμαρτωλή πλευρά της ζωής της, όσο και ο καιρός της μετάνοιάς της, έχουν ως κοινό άξονα την αγάπη. Αγάπη για την σάρκα και τους πολυπληθείς εραστές της στην αρχή του βίου της, αγάπη ολοκληρωτική για τον Νυμφίο Χριστό στη συνέχεια. Εύκολα θα κατηγορήσει κανείς την αμαρτωλή αγάπη, το ολόψυχο δόσιμο στην άσωτη ζωή. Κι αυτονόητα, θα επαινέσει την αγάπη προς τον Κύριο της δόξης. Ωστόσο η οσία Μαρία ήταν **ένα** πρόσωπο και η αγάπη της **μία**. Τι σημαίνει αυτό;

Σημαίνει πρακτικά ότι **όποιος δεν δίνεται στις επιλογές του, δεν μπορεί να χαρεί ούτε τα πρόσκαιρα, ούτε τα αιώνια**. Ένας τολμηρός πνευματικός έλεγε στα πνευματικά του τέκνα: «να χαίρεστε ακόμα και την πτώση σας». Πραγματικά τολμηρός λόγος, φαινομενικά επιπόλαιος, αν μη τι άλλο και «αμαρτωλός». Ωστόσο η ρήση αυτή του πνευματικού πατρός, πέρα από το ότι είναι διατύπωση πνευματικής ευθύνης, διευκρινίζει κάτι πολύ σημαντικό για την πορεία του ανθρώπου στη ζωή: Κάνει σαφές ότι δεν μπορούμε να είμαστε χλιαροί. Όπως λέει κι ο Κύριος στον άγγελο, τον Επίσκοπο δηλαδή της Λαοδικείας: «*Οίδα σου τα έργα, ότι ούτε ψυχρός ει ούτε ζεστός· όφελον ψυχρός ης η ζεστός. Ούτως ότι χλιαρός ει, και ούτε ζεστός ούτε ψυχρός, μέλλω σε εμέσαι εκ του στόματός μου*» Αποκ. 3.15-16.

Όποιος ζει μίζερα μακριά από τον Θεό, μίζερα θα ζει και κοντά στον Θεό. Όποιος -ας τολμήσουμε να πούμε- δε χαίρεται έστω και την αμαρτωλή ζωή του, δε θα

χαρεί και την εν Χριστώ ζωή του. Όποιος δεν ζει έντονα τις επιλογές του, άτονα θα ζει και την λεγόμενη πνευματική ζωή.

Η οσία Μαρία ζει με πληρότητα και αγάπη όλο τον βίο της. Στην αρχή θανάσιμα αμαρτωλά. Κατόπιν όμως προσκυνά τον Χριστό, τον Δημιουργό της, ο οποίος με μυστικό τρόπο της αποκαλύπτει την ανωτερότητα της ζωής που είναι κοινωνία με Αυτόν. Επιλέγει συνειδητά την συμπόρευση μαζί Του· δεν αλλάζει το πάθος και την διάθεσή της για ζωή· δεν αλλάζει τον χαρακτήρα της· αλλάζει απλώς φορά και κριτήριο, όπως δεν αλλάζει ο χαρακτήρας του ανθρώπου (η δεν πρέπει να αλλάζει...) μέσα στην Εκκλησία. Αλλάζει μόνον η ροπή από την αμαρτία προς την αγιότητα.

Ο Χριστιανός αυτονόητα αγαπά την ζωή. Αυτονόητα ζει την καθημερινότητά του με πληρότητα. Χαίρεται ακόμα και τις πτώσεις του. Μαθαίνει ν' αγαπά. Η αγάπη είναι η μόνη οδός και η μόνη γλώσσα, με την οποία μπορεί να μας καταλάβει ο Θεός. Η αγάπη, - όσο μεγαλύτερη, τόσο καλύτερα- είναι η μόνη ελπίδα να τύχουμε αφέσεως των αμαρτιών μας, όπως συνέβη με την πόρνη του Ευαγγελίου, αλλά και την κατά την Ε' Κυριακή των Νηστειών, τιμώμενη οσία Μαρία, οι οποίες «ηγάπησαν πολύ»...

[Προσθήκη του συνεργάτη μας κ. James Lillie: Σε μια άλλη εποχή, μια άλλη Μαρία, που έζησε μια πολύ δραστήρια ζωή, επίσης γεμάτη από αγάπη: η αγ. Μαρία Σκόμπτσοβα († 1945). Στα νιάτα της, ήταν μια φλεγόμενη ριζοσπάστρια και παντρεύτηκε έναν Μπολσεβίκο. Αφού τον χώρισε, παντρεύτηκε στη συνέχεια έναν πρώην δάσκαλο και ενδιάμεσα σχεδίαζε να δολοφονήσει τον Τρότσκι! Αφού διέλυσε και το δεύτερο γάμο της, έγινε μοναχή στο Παρίσι-με την προϋπόθεση ότι δεν όφειλε να εγκαταβιώσει σε μοναστήρι. Ωστόσο, χρησιμοποιούσε τα ενοικιαζόμενα καταλύματά της ως καταφύγιο για τους αδύναμους και άπορους, συμπεριλαμβανομένων πολλών Εβραίων. Αυτό ήταν πολύ για τις γερμανικές δυνάμεις κατοχής και η Γκεστάπο τη συνέλαβε. Οδηγήθηκε σε θάλαμο αερίων το Μεγάλο Σάββατο του 1945, στο Ravensbrück, επιλέγοντας να πάρει τη θέση μιας καταδικασμένης Εβραίας. Ο Μητροπολίτης Αντώνιος Bloom είπε κάποτε: «Ένωθα προσβεβλημένος που της άρεζε να κάθεται στα παρισινά μπιστρό με τη μοναχική της ενδυμασία καπνίζοντας, πίνοντας μύρα και συζητώντας με απλούς εργάτες». Αργότερα συνειδητοποίησε ότι «ήταν μία αγία των ημερών μας και για τις μέρες μας. Μια γυναίκα από σάρκα και αίμα που την είχε κυριεύσει η αγάπη του Θεού ...»]

<http://bit.ly/1aHtcRE>